

Landets mest ansvarsfulde stilling(er)

Af Julie Püschl, journalist

Vi har fået ny statsminister. Og ikke bare en ny. En historisk ny. Fordi hun er kvinde. Danmarks første kvindelige statsminister. Det er det, der er det historiske ved begivenheden. Og som sådan også noget, der er blevet fokuseret temmelig meget på i medierne. Både de danske og udenlandske.

Herhjemme kunne vi aftenen efter, Helle Thorning Schmidt var blevet indsat som statsminister fx opleve hende i TV2's folkelige program, Go' aften Danmark. Her blev hun interviewet af en vært, der indledningsvis noterede sig, at eftersom hun aldrig havde spurgt en mandlig statsminister om, hvordan han fik familien og hverdagen til at hænge sammen med så krævende en stilling, ville hun heller ikke spørge landets nye statsminister om det. Hvorefter hun i et forklædt spørgsmål spurgte hende om netop det.

Spørgsmålet om, hvordan man som kvinde, hustru og mor håndterer et karrierejob af de dimensioner, blev pakket ind i en henvisning til tv-serien *Borgen*, som man i øjeblikket kan følge med i søndag aften på DR. Om statsministeren kunne genkende sig selv i rollen? Det kunne hun ikke. Om ikke det var svært at få familielivet til at fungere, når hendes mand også havde et tidskrævende karrierejob. Svaret var lige så venligt som bestemt afvisende denne gang.

Herefter brillerede værten afslutningsvis ved at overbringe statsministeren de bedste ønsker for fremtiden i håbet om, at hendes kernefamilie ikke kommer til at lide samme ulykkelige skæbne som statsminister Birgitte Nyborgs i *Borgen*. Den går som bekendt i opløsning.

Hvad det siger om synet på kvinden i

nutidens Danmark, vil vi lade stå åbent.

Om end én ting er sikkert: der er ikke noget historisk nyt i, at kvinder kan regere. Helt tilbage fra oldtidens ægyptiske dronninger, Nefertiti og Kleopatra, der åbenlyst påtog sig magten og ansvaret for at lede riget og oven i købet blev hyldet for deres evner, visdom og skønhed, har vi kendt til kvindelige regenter.

Disse kvinders eventuelle bøvnl med at få hverdagen og familielivet til at hænge sammen er dog sjældent det, der fokuseres på i historiebøgerne, snarere *hvordan* de regerede.

Der findes naturligvis masser af (pseudo)biografiske værker om både Nefertiti og Kleopatra, der i mere eller mindre fikionaliseret form skildrer deres liv som mødre, hustruer og elskerinder. Det er den nyfigne side af os, som de bøger henvender sig til. Den side, der vil vide mere om de store, magtfulde kvinder som personer, og den del, der vil vide, hvad der gemte sig bag styrken og viljen til magt. Det er der sådan set ikke noget galt i, det er en naturlig del af det menneskelige væsen, der vel sagtens søger forbilleder og idoler at spejle sig i. Nogen at se op til. Og måske er det samme nysgerrighed, der får læsere til at købe sladderblade i massevis med forsider, der lover at løfte sløret for, hvordan vores nye kvindelige statsminister holder sit ydre i så fin form. Og kan ske, det er selvsamme nysgerrighed, der fik førnævnte vært til at spørge så bekymret til statsministerens udfordringer i forhold til det at besidde landets to mest ansvarsfulde jobs. Nemlig jobbet som statsminister og jobbet som forælder. Begge stillinger, man som bekendt aldrig har fri fra. Uanset køn.